

ΈΝΑΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ

Βασικά εδάφια: «Δεν υπάρχει ούτε Ιουδαίος ούτε Έλληνας, δεν υπάρχει ούτε δούλος ούτε ελεύθερος, δεν υπάρχει ούτε άνδρας ούτε γυναίκα, διότι όλοι είστε ένα εν Χριστώ Ιησού».
Γαλάτες 3:28

Επιλεγμένα εδάφια:
Γαλάτες 3:24-29

Όταν ο Ιησούς έστειλε για πρώτη φορά τους μαθητές του να κηρύξουν τη βασιλεία των ουρανών, τους έδωσε οδηγίες να πάνε μόνο στα «χαμένα πρόβατα του οίκου του Ισραήλ» (Ματθαίος 10:5-7) Αυτό ήταν σύμφωνο με το γεγονός ότι ο Ισραήλ ήταν ακόμα ο λαός της διαθήκης του Θεού, αν και αυτό θα άλλαζε σύντομα.

Στην επιλεγμένη περικοπή της σημερινής ημέρας, ο Παύλος εξηγεί τι θα έπρεπε να είχαν συνειδητοποιήσει οι Ισραηλίτες που αναζητούσαν καθοδήγηση μέσω της διαθήκης του Νόμου: «Ο νόμος ήταν ο παιδαγωγός μας για να μας φέρει στον Χριστό, ώστε να δικαιωθούμε από την πίστη. Αλλά αφού ήρθε η πίστη, δεν είμαστε πλέον υπό παιδαγωγό». (Γαλάτες 3:24,25)

Ο σημερινός βασικός στίχος είναι η δήλωση του Παύλου ότι όλες οι διακρίσεις που υπήρχαν παλαιότερα υπό τον Μωσαϊκό Νόμο είχαν πλέον εξαλειφθεί, αφού ο Ιησούς είχε πεθάνει ως λύτρο «για όλους» (Α' Τιμόθεο 2:5,6) Ως αποτέλεσμα, όλοι όσοι είχαν «αντιά να ακούσουν» μπορούσαν να έρθουν στον Χριστό (Μάρκος 4:9). Η θέση του χριστιανού στα μάτια του Θεού ήταν πλέον αυτή ενός νέου πλάσματος. (Β' Κορινθίους 5:17) Το Ευαγγέλιο ήταν δωρεάν για όλους, και η θέση του ατόμου στα μάτια του Θεού θα ήταν ως μέλος του

Χριστού: «Αν ανήκετε στον Χριστό, τότε είστε αληθινοί απόγονοι του Αβραάμ και κληρονόμοι της υπόσχεσης». (Γαλάτες 3:29)

Οι Ιουδαίοι δεν έπρεπε να πιστεύουν ότι η εύνοια που είχε δοθεί στο έθνος τους στο παρελθόν θα τους εξασφάλιζε προνομιακή θέση στη χριστιανική αδελφότητα. Ομοίως, οι Εθνικοί δεν έπρεπε να πιστεύουν ότι, επειδή οι Ιουδαίοι, ως έθνος, είχαν αποκοπεί από την προηγούμενη εύνοια του Νόμου της Διαθήκης, θα ήταν μη ευνοημένοι ως άτομα στα μάτια του Κυρίου. Και οι δύο έπρεπε να γνωρίζουν ότι ο Θεός θα αγνοούσε εφεξής τις φυσικές διαφορές τους ως προς την εθνικότητα και θα ανταμείβονταν ο καθένας, Εβραίος ή Εθνικός, σύμφωνα με την πίστη του ως μέλος του ενός «σώματος του Χριστού». (Α' Κορινθίους 12:12,13)

Η πρακτική της κατοχής δούλων ήταν ένας ρυθμιζόμενος θεσμός στο Ισραήλ και εξακολουθούσε να εφαρμόζεται στην εποχή του Παύλου. Δεν λέει ότι ένας δούλος που γίνεται μέλος του σώματος του Χριστού είναι ελεύθερος να αγνοήσει τις επιθυμίες του κυρίου του. Αντίθετα, λέει ότι ο Κύριος μπορεί να ευλογήσει τον δούλο σαν να ήταν «ελεύθερος» εν Χριστώ. (Α' Κορινθίους 7:21,22) Από ορισμένες απόψεις, η θέση του δούλου θα ήταν πιο ευνοϊκή για την απόκτηση της ταπεινότητας του χαρακτήρα που είναι απαραίτητη για να αποκτήσει κανείς μερίδιο στην ουράνια βασιλεία από ό,τι η θέση του κυρίου. Ωστόσο, ανεξάρτητα από αυτό, ο δούλος έπρεπε να γνωρίζει ότι ο Κύριος δεν έδινε σημασία στη γήινη θέση του όσον αφορά την ουράνια ελπίδα του.

Ενώ οι Εβραίες γυναίκες συχνά απολάμβαναν περισσότερη ελευθερία από ό,τι οι γυναίκες άλλων αρχαίων πολιτισμών, οι πατριαρχικοί νόμοι του Ισραήλ τις περιόριζαν κυρίως στον οικιακό χώρο, υπεύθυνες για την ανατροφή των παιδιών και την οικογενειακή ζωή. Η

ιεροσύνη τις απέκλειε και, με λίγες αξιοσημείωτες εξαιρέσεις, είχαν περιορισμένη πρόσβαση στον Ναό. Ο Παύλος τώρα διακηρύσσει ότι αυτοί οι πατριαρχικοί νόμοι δεν ισχύουν πλέον για τα «παιδιά του Θεού μέσω της πίστης στον Ιησού Χριστό». (Γαλάτες 3:26)

Χαιρόμαστε που έχουμε το προνόμιο να μοιραζόμαστε το Ευαγγέλιο με όλους. Ας είμαστε πιστοί στη μεγάλη αποστολή του Ιησού να διακηρύξουμε το «ευαγγέλιο της βασιλείας» ως μάρτυρες σε όλο τον κόσμο. (Ματθαίος 24:14) ■

Image©Alex-stock.adobe.com